

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski

ze skargi Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej w T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 marca 2005 r., sygn. akt II Ca (...) w sprawie Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej w T.

przeciwko J. J.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wniesiona przez stronę powodową skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 marca 2005 r. [sygn. akt II Ca (...)] podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn:

Skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako pismu procesowemu postawione zostały wysokie wymagania. Skarga ta - podobnie jak skarga kasacyjna – oprócz warunków formalnych określonych w art. 424⁵ § 2 k.p.c. powinna spełniać warunki należące do istoty skargi (jej treści), które określić można, jak w przypadku skargi kasacyjnej, mianem jej „cech kreatywnych”. Warunki te wskazane zostały w art. 424⁵ § 1 pkt 1 – 6 k.p.c.

Przytaczając podstawy skargi i ich uzasadnienie (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) skarżący powinien wskazać na konkretne przepisy prawa materialnego lub przepisy

postępowania, które zostały naruszone i spowodowały niezgodność orzeczenia z prawem (art. 424⁴ k.p.c.). Wobec tego, że podstawą skargi nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ *in fine* k.p.c.) skarga nie spełnia wymagania z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. jeśli wskazuje na naruszenie przepisów postępowania, które sąd niższej instancji stosował, ustalając podstawę faktyczną rozstrzygnięcia (np. art. 231 k.p.c. dotyczącego domniemań faktycznych lub art. 233 § 1 i 2 k.p.c. wyrażającego zasadę swobodnej oceny dowodów). Każda z podstaw skargi powinna zostać uzasadniona (art. 424⁵ § 1 pkt 2 *in fine* k.p.c.). W podstawach skargi strony powodowej, które w istocie są opisem zarzutów, które miałyby wskazywać na bezzasadne oddalenie powództwa, nie został powołany ani jeden przepis prawa.

W kolejnej wydzielonej części redakcyjnej skargi skarżący powinien wskazać przepis prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Nie może to być przepis dowolny, lecz taki, który pozostaje lub powinien pozostawać w ścisłym związku z orzeczeniem zaskarżonym skargą. Strona powodowa wносиła o stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 233 k.p.c.. Skoro – jak już podkreślono - podstawą skargi nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, to nie może budzić wątpliwości, że wymaganie polegające na „wskazaniu przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne” (art. 24⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.) nie jest spełnione, jeśli skarżący wskazuje art. 233 k.p.c., który wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów.

Skarżącego obciąża również obowiązek wykazania w skardze, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in principio* k.p.c.). Powinien zatem wykazać, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna, nie mógł go także wzruszyć na przykład w trybie skargi o wznowienie postępowania, bowiem w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem wznowienie postępowania jest niedopuszczalne albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Skarga strony powodowej tego istotnego wymagania również nie spełnia; autor skargi ograniczył się do stwierdzenia „zaskarżony wyrok Sądu II instancji jest prawomocny z uwagi na wartość przedmiotu sporu”, co jest stwierdzeniem nieistotnym i bez znaczenia z punktu widzenia omawianego wymogu skargi. Dodać należy, że wyroki sądu drugiej instancji wydane po dniu 5 lutego 2005 r. stają się prawomocne z chwilą ich wydania – bez względu na wartość przedmiotu sporu (zaskarżenia).

Wobec tego, że skarga nie spełnia – jak wykazano – warunków przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.c., podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 i 2 k.p.c.).